

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΔΕΡΕΒΣΚΗ

Τι άποκαλύπτει η χήρη του μεγάλου πιανίστα Πάχμαν. Πώς πρωτοπροσείσθησε ο Παδερέβσκη στον Πάχμαν. Τι άπογοητευτικά λόγια του καλλιτέχνη. Ο διαλογος του Παδερέβσκη με τον έαυτό του. Τι έλεγε ο Κλεμανσώ γι' αυτόν. Ο Βασιλεύς της 'Ιταλίας κι' ο Παδερέβσκη κτλ.



ΟΝ 'Ιανουάριο του 1933 πέθανε στο Παρίσι, φορτωμένος δόξες και πλούτη, ο διάσημος Πολωνός πιανίστας Πάχμαν, ο καλλιτέχνης, ο οποίος, έπειτα από τον σωματιώτη του Παδερέβσκη, έθεωρείτο από τις άρχες του αιώνας μας ως ένας από τους μεγαλύτερους βιοτηούζους του πιάνο σ' ολόκληρο τον κόσμο. 'Η χήρα του, η Μαργαρίτα ντε Πάχμαν - Λαμπούρι, που παρακολούθησε τον ένδοξο σύζυγό της σ' όλα τα ταξείδια του, δημοσιεύει τώρα τις αναμνήσεις της από τα ταξείδια αυτά και από τα σημανίοντα πρόσωπα που γνώρισε μαζί με τον άντρα της. 'Εξαιρητικά ένδιαφερόμενες είναι ή έντιμώσεις πού της άφησε ο περιφημος πιανίστας Παδερέβσκη, ο οποίος ήπηρεζε, εκτός των άλλων, και ο πρώτος πρόεδρος της Πολωνικής Δημοκρατίας και ο οποίος θεωρείται όχι μόνο μεγάλος καλλιτέχνης, αλλά και μεγάλος...ιδιότροπος.

Από τις αναμνήσεις της κυρίας Πάχμαν παραλαμβάνουμε τα παρακάτω έντελως άγνωστα ανέκδοτα, σχετικά με τον παράξενο χαρακτήρα του Παδερέβσκη.

Μιά μέρα -- πέρασαν πολλά χρόνια από τότε -- ο Πάχμαν δέχτηκε στην Κρακοβία την επίσκεψη ενός νέου ηρώδου, όρχου, με κόκκινα άνακατωμένα μαλλιά και υ' ένα όβολο χαρτιά υπό μολύβι. 'Ο νέος αυτός ελπε πώς όνομαζόταν Παδερέβσκη και πώς ήθελε να ήσθάλει στην κρσία του Πάχμαν για μουσική του σύνθεσις.

Ο πιανίστας άκουσε με μεγάλη ήσπομνη ή νεαρό μουσικοσυνθέτη να παίζει τό κομμάτι στο πιάνο. 'Όταν ο Παδερέβσκη τελείωσε, παραξενεύτηκε βλέποντας τον Πάχμαν να χάζετα σιωπηλά και άκίνητος στην πολυθρόνα του, χωρίς να βγάξει λέξη από τό στόμα του.

—Τι έντύπωση σάς έκανε ή σύνθεσις μου ; Ρώτησε, περιχαγμένος, τον Πάχμαν.

—Α ! σύνθεσις ήταν αυτή ; Ρώτησε απαθείστοτα ο μεγάλος πιανίστας. Έγω νόμιζα πως χτυπούσατε τόση ώρα τό κόκκαλα για να δήτε άν ήνε τό πιάνο κομνητισμένο....

Ο Παδερέβσκη δέν συγχώρεσε ποτέ τον Πάχμαν γι' αυτά τό προσβλητικά του λόγια ! 'Όπότος, άνεγνώριζε και μόνος του, πως ή άστοχη κριτική του πιανίστα του είχε κάνει μεγάλη έντύπωση και ότι του έδωσε την εικόνα ν' άναμείωση καλύτερα τις δυνάμεις του και ν' άντιληφθή και μόνος του ότι δέν ήταν πλασμένος για μουσικοσυνθέτης. Κι' από τότε δέν συνέθεσε, πράγματι, κανένα δικό του κομμάτι. Αποφάσισε όμως να γίνη κι' αυτός διάσημος πιανίστας, όχι για κανένα άλλο λόγο, μα για να...σπελάσει τη δόξα του Πάχμαν ! Και αυτό τό κατάφθεσε !

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Παδερέβσκη ήταν και ήνε ή άνεξαρτησία της γνώμης του. Ποτέ στη ζωή του δέν δίτασε να λή την άληθεια και στους πιο άγαπητούς του φίλους, όσο πιρδι κι' άν ήταν αυτή, άδιαφορώντας άν θα τους δυσαρεστήσει και άν θα τους κάνη έχθρούς του. Έξ άντιθέτου, πειραζότανε κάθε φορά πού διάβαζε μιιά κριτική για τό παίζιμό του. (Και ή κριτικές πού γραφόντουσαν γι' αυτόν ήσαν συνήθως ύμνοι προς τη δεξιοτεχνία του).

—Έβρω καλά τι άξίζω. Έλεγε τότε θυμωμένος, και δέν έχω άνάγκη άπειρών ! Τά έγκωμια μολογών να συγχινηθούν άλλους καλλιτέχνες, πού δέν έχουν τη δική μου άξία !

Και, με την εικόνα αυτή, ο Παδερέβσκη άνέφερε τα όνόματα πέντε - έξη καλλιτεχνών, πού έθεωρούντο και αυτοί από τον κόσμο μεγάλου καλλιτέχνης.

Αιμύτητος ήταν ο Πολωνός πιανίστας όταν έδινε κανένα ρεσιτάλ. Ένω έπαιζε επί πιάνο κανένα δύσκολο κομμάτι, συνήθιζε να μιλά μόνος του, βρίζοντας ή καλοπιάνοντας τον έαυτό του, και άδιαφορώντας τελείως για τό κοινό που τον άκουγε κατάληκτα. 'Όταν, λόγω χάρη, ο Παδερέβσκη δέν ήνετε ίκανοποιημένος από τό παίζιμό του, φώναζε δυνατά :

—Χάλια ! χάλια ! Αυτή είναι πραγματική...θανατική έντέλεισις της συμφωνίας ! Πάροσζε, Παδερέβσκη !

Αν όμως ο καλλιτέχνης ήταν εύχαριστημένος από την έκτέλεισί του, άπιθύνε...τα συγχαρητήρια του στον έαυτό του :

—Μπράβο, Παδερέβσκη ! Είμαι ένθουσιασμένος σήμερα μαζί σου ! Ένας καλλιτέχνης μονάχα σ' όλα τον κόσμο μπορεί να συγχριθί μαζί σου ! Και ο πιανίστας αυτός είναι ό....Παδερέβσκη !

Και ή βιρτουόζος, ένα έλεγε αυτά, εξακολούθησε να παίζει στο πιάνο, γελώντας και μιλώντας μόνος του, χωρίς να πολυκοιτίζεται για τό ά-

ζωοτηριό του, μεταξύ του όποιου ήσαν συχνότατα και έστεμμένοι !

Όταν ο πολωνικός λαός τον εξέλεξε «διά βοήσ» πρόεδρο της νεαρής Δημοκρατίας του, ο Παδερέβσκη δέχτηκε την τιμητική αυτή έντολή με την παρακάτω έρώτηση :

—Δέν βρέθηκα κανένας άλλος χειρότερος πολιτικός για να τον διορίσετε σ' αυτή τη θέση ;

Της ίδιας γνώμης ήταν κι' ο άείμηστος Κλεμανσώ, πού τον επινόησαν Τίγγρη για τό δικητικό του πνεύμα. Κάποτε, σε μιιά διάσκεψη, όταν του συνέστησαν τον πιανίστα, ο Γάλλος πολιτικός τον ρώτησε σδαφρώτα :

—Εσείς είστε ο διάσημος πιανίστας ;

—Μάλιστα ! άπορώθηκε ο καλλιτέχνης.

—Και τώρα είστε πρόεδρος της Πολωνικής Δημοκρατίας ;

—Μάλιστα.

Ο Τίγγρη έμεινε λίγο σκεπτικός κι' ύστερα ζούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι του, ψιθυρίζοντας :

—Τι κατάλτωση !...

Η παραξενιές και ή ιδιοτροπιές του Παδερέβσκη ήσαν τόσο πολλές και τόσο έξοφρενικές, ώστε και οι καλύτεροι άκόμα φίλοι του έξέφραζαν συχνά την άπορία, μήπως ο καλλιτέχνης έκανε επίτηδες τό μασότρελλο, χάρην...διαφημίσεως, για να δημοσιωγητά θόρυβος γύρω από τ' όνομά του. Φαίνεται όμως ότι στον Παδερέβσκη ή μονομανής είναι ή εκδήλωση μιιάς πλοσίας κι' άνήσυχης προσωπικότητας, χωρίς την παραμικρή δόση θεατριτισμού.

Η άληθεια όωστόσο ήνε πως ή άπορία αυτή των φίλων του ήταν δικαιολογημένη. Πώς μπορεί κανείς να φανταστή ότι ήνε δυνατών ένας καλλιτέχνης της φήμης του Παδερέβσκη να δειγνή τόση περιφρόνησι, όχι μονάχα στο άνόνημο και άπόρσοπο κοινό, μα και σ' έξέχουσες προσωπικότητες, άξιες παντός σεβασιού ;

Κάποτε ο βασιλεύς της 'Ιταλίας κάλεσε τον Παδερέβσκη, περασιό από τό Μιλάνο, να παίζει μερικά κομμάτια σ' ένα άνακτορικό χορό. 'Ο Πολωνός καλλιτέχνης βρισκότανε την ώρισμένη ώρα στη μεγάλη αίθουσα του μεγάλου του βασιλέως. Τό μουσικό πρόγραμμα τό είχε καταστρώσει ο αλλόδαχος. Κατά τη διάρκεια όμως ενός διαλείμματος, ο βασιλεύς της 'Ιταλίας πλησίασε τον Παδερέβσκη και του ήσθάλε την παράκλησι -- παρουσίασ' ολόκληρου της βασιλικής οικογενείας και αντιπροσώπων των ευγενεστερών οικογενειών της 'Ιταλίας -- να παίζει και την 'ΙΕ' νεκρωδία του Σοπέν, άν και αυτή δέν περιλαμβάνετο στο πρόγραμμα.

—Δέν ξέρετε, κύριε Παδερέβσκη, σινεπλήρωσε ο Βίκτωρ Έμμανουήλ, τι διάθεσι έχω ν' άκούσω αυτό τό κομμάτι από σάς !

—Και γώ έχω αυτή τη στιγμή διάθεσι να παίζω τη 'ΙΕ' συμφωνία του Μπετόβεν ! Απορώθηκε ο Παδερέβσκη με άπότομο ύφος. Αφού όμως ο αλλόδαχος σας κατέστρωσε τό μουσικό πρόγραμμα, χωρίς να μου κάνη την τιμή να με συμβουλευθί, βά έκτελειώ μονάχα τά κομμάτια πού μου επέβαλε ο έξοχότατος και τίποτε περισσώτερο !...

Ο βασιλεύς της 'Ιταλίας, ο όποιος είχε άκούσει να γίνεται λόγος για τό άγύριστο κεφάλι του πιανίστα, τό θεώρησε περικτώ να έπιμνή, γιατί ήξερε πως θα πάνε χαμένοι οι κόποι του. Την έπομένη όμως όλος ο Ιταλικός Έθνος δημοσίεσε πειρακτικά σχόλια για τη διαγωγή του Παδερέβσκη.

Ο περιφημος βαρώνος Ρότσοχλντ, ο πάμπλουτος Έβραίος μεγαλοτραπεζίτης, κάλεσε μιιά μέρα, στα 1912, τον άγέροχο καλλιτέχνη να παίζει μερικά κομμάτια κατά τη διάρκεια μιιάς δεξιώσεως πού θα ήδινε στους φίλους του. 'Ο Παδερέβσκη πήγε κι' έξετέλεσε τό πρόγραμμα με τη συνθησιμένη του μαεστρία. Ένω έφευγε, ο Ρότσοχλντ του έδωσε ένα φάκελλο με τριάντα χιλιοφραγκα, ποσόν τεράστιο πού δένα τα χρόνια. 'Ο πιανίστας πήρε τά χαρτονομίσματα, τό μύρισε και ύστερα, στυγερόμενος προς τους παρισταμένους, ελετε απαθείστοτα :

—Έλεγε δίχρη έκείνος πού ελετε ότι τό χορήμα δέν έχει όμοή ! Με τό δικητικά αυτά λόγια ο Παδερέβσκη ζήτησε να δείξη την περιφρόνησί του προς τό βαθύτατο τραπεζίτη, για τόν όποιος ήσθηγε ή φήμη ότι δέν κέρδιζε τά εκατομμύρια με πούδ έντιμα μέσα....

Δέν πρέπει τώρα να φαντάζεστε πως ο Παδερέβσκη ελετε τούλάχιστον λεπτός και εύγενικός άπέναντι στο όραίο φίλον ! Κάθε άλλο, μάλιστα ! Τis παραινούς του μεγάλου πολέμου, ή αρχιήγησησα Μπιμπέκο, ή γνωστή Γαλλορωμανής μνησιοριογράφος, κάλεσε τον Παδερέβσκη σ' ένα δείπνο, πού εδόθη προς τιμήν του πρεσβειτου της 'Αγγλίας. Μετά τό φαγητό, ο καλλιτέχνης ήποχρεώθηκε, ύστερ' απ' τήν έκτιμωση παρακλήσεως όλων των συνδαιτημόνων, να παίζει στο πιάνο ένα κομμάτι.



Ο Παδερέβσκη

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΛΑΟΙΜΟΝΟ !. "Έχετε δικηο, κ. Ουάον ! Φώναξε φοβερά ταραγμένος κ' ο Μούφου. "Η θέσις μας είνε άπαισιώστη!"
 — Τι προηγήθηκε τού έγκλήματος και υπό ποια συνθήκες διεπράχθη; ρώτησε τόν Μούφου, ψιχισμα ο Σέρλοκ Χόλμς.
 "Ο Μούφου, άκού ξερόθυξε δυό-τρεις φορές, άρχισε να διηγείται :

— "Η Άλιαν Μπέλλ τραγουδούσε και χτές τού βράδν στο Δουφου Λήν, κ' όπως συνήθως άποθεώθηκε άπ' τού κοινόν. Μετά τού τέλους της παραστάσεως βγήκε μαζ' με την καμαριέρα της άπ' τού θέατρο. Κ' όπως κάθε βράδν, περίμενε να πάη ένα άμάξι γι'ά να πάη στο μέγαρο της, που είνε στην όδον Όξφορν Όπως άποδείχθηκε όμως εκ των ύστερών, ή μίς Άλιαν Μπέλλ άφησε άξαφνα, με κάποια πρόμασι, την καμαριέρα της Ξέω άπ' τού θέατρο και μπηκε μόνη της μέσα σ' άμάξι. "Όταν ο άμαξας έφτασε μπροστά στην είσοδο τού μεγάρου της άουδού σταμάτησε. Βλέποντας όμως ότι ή άουδός δεν κατεβανε, ξαφνιασθηκε. Πήδηξε λοιπόν κάτω για να δη μήν τύχη κ' είχε πάθει τίποτε. Της φώναξε, μα δεν πήρε καμιά απάντηση. Τότε έβγαλε τραυμαγμένος τις φωνές, ζητώντας βοήθεια. Οι άστυνομικοι μας φτάσανε άμέσως έξη τόπου κ' ήταν άνοιξαν την πορτα τού άμαξιού διαπιστώσανε ότι ή μίς Άλιαν Μπέλλ είχε πέσει θέμα τού μυστηριώδους Τζάκ τού Άντεροβγάλτη!"

Πόσο λυπηρή ύπόθεσι! είνε άπελπιόμενα ο κ. Ουάον, φουχτώνοντας τά γροίφα μαλλιά του. "Η έντύπωση τού έγκλήματος αούτ'ού θα είνε έξαιρετικά μεγάλη και πρέπει να προμηνούμε σφοδρότατες έπιθέσεις άπ' τόν Υπό. Και είνια βέβαιος, δυστυχώς, ότι και πάλιν δεν θα κάνουμε τίποτε, γι ατι δεν έχουμε κανένα στοιχείο στα χέρια μας. Ναι, ισχυρίζομα ότι τ' έγκλημα αούτ'ο είνε σ' άγ άναστορο βαθμύ μυστηριώδστερο άπ' όλα τα προηγούμενα έγκλήματα τού τροικρού δολοφόνου, τού ασύλληπτου και άδύατου αούτ'ο διάμνα.

— Είνε αλήθεια! είνε ο Χόλμς, αναγυφόντας, μ' άργα βήματα στη θέσι του άπό μιά γωνία, στην όποια είχε άποσπώθι, για μιά στιγμή. "Έχετε άπόλυτα δικηο, κ. Λιενθιντά, να λέτε ότι τ' έγκλημα αούτ'ο είνε έξαιρετικά μυστηριώδες και πολύπλοκο. Άλλ' έννοια σας, έχουμε έδω τόν Μούφου, ο όποιος θα διαφωτίση την ύπόθεσι !. Άρκει... να τού είνχηθούμ καλή έπιτυχία !"

"Ο Μούφου διαγκώθηκε άπ' την ειρωνία αούτη τού Σέρλοκ Χόλμς και μ' ένα τόνο, που έδειχνε τού μέσος του έναντιόν τού διασήμου άστυνομικού, φώναξε :

— Μήν άστεινέυθε, κ. Χόλμς !. "Αν δεν μπορούμε να τόν πιάσουμε άμεις τόν άόρατο δολοφόνο, πηγαίνετε να τόν πιάσετε σεις, άν μπορείτε. Προσπαθήστε και θα δίητε πόσο δύσκολο είνε να βρήτε τόν αληθινό ένοχο, μέσα στα ξε έκατομμύρια τών κατοίκων τού Λονδίνου !."

—Θά τόν βρώ, φιλαράκο μου, θα τόν βρώ! απάντησε μ' ένα παιχνιδάριο ήθος ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Σάν πολλά τα λέτε, μονιμοίρησε χαμογελώντας ειρωνικά ο Μούφου.

— Αιτός είνε δικός μου λογαριασμός! απάντησε άπότομα ο Χόλμς και μ' ένα επίσημο τόνο πρόσθεσε : "Εμπρός ! "Αν έχετε θάρρος, δεχθήτε τή μικρή μονομαχία, στην όποια θα σας καλέσω.

— "Αν έχω θάρρος, λέτε ;... Την δέχνομα την μονομαχία αούτη, όποια κ' αν είνε, φώναξε πειραγμένος ο άοχηγός της μυστικής άστυνομίας τού Λονδίνου.

— Λοιπόν, σύμφωνοι ! είνε ο Χόλμς, δίνοντας τού χέρι του στον άντιπαλό του. Κι' έπειδή, Μούφου, ισχυρίζασατε πάντοτε ότι ή μέθοδός

"Όταν τελείωσε, τόν πλησίασε ή οικοδέσποινα, άλλόφρων άπό ένθουσιασμού, και τόν ρώτησε ταραγμένη :

— Δέν μου λέτε, διδάσκαλε, τί κάνετε κ' έχουν τα δάχτυλά σας αούτη τή μαεστρία ;

"Ο καλλιτέχνης την κούταξε ειρωνικά και τής άποκρίθηκε :

— Αυτοίμα πολύ, εδνεγενστάδι, αά δεν μπορώ να σας άποκαλύψω αούτ'ο τού μυστικό, άπαράλλακτα όπως και σεις δεν θα πήτε ποτέ σε μιά φίλη σας πώς μαγειρεύετε την περίφημη μαγιονέζα που μās σεβρίφατε πριν άπό λίγο !..."

μου είνε κακή, κ' ότι αν άνεξέλινα πολλούς έγκληματίας, αούτ'ο φείλεια στην τύχη, σάς προτείνω να ισχυροθούμ κ' οι δυό τανταχρόνος, άπάνω στην ίδια αούτη ύπόθεσι. Κι' έτσι θα φανή πώς άπ' τους δυο μας θα φθάση πρώτος τού σκοπού του και θα κηθή άν ή έπιτυχίες μου φερίλονται στην τύχη ή στη μέθοδό μου. Δέξασα !

Μόλις τέλειωσε ο Σέρλοκ Χόλμς και πριν προλάβει ο Μούφου ν' άπαντήση, ο κ. Ουάον, τριβώντας τα χέρια του άπό τή χαρά του, φώναξε :

— Ξαμιάσασ !. Είνε έπιρροχο αούτ'ο που άποφασίσατε, κήρσοι ! "Επιτροφηάτέ μου μάλλιστα να όρίσω έγώ τού στόχημα. Προτείνω να πληρώση έξένοος που θα χάση 25 υποκόπλες σαμπάνα, τις όποιες θα πούση την ήμερα που θα όδηγηθή ο Τζάκ ο Άντεροβγάλτης στις φυλακές. Ναι, αούτ'ο είν' έπιρροχο ! "Ετσι θα συναγωνισθούμ οι δυό διασημότεροι άστυνομικοί της Άγγλίας, για ν' άπαλλάξουν την πρωτεύουσα της άπό έναν τροικερό φερίατιη.

— Δέχομα τού στοιχημα, φώναξε άμέσως ο Μούφου. Κι' έπειδή είνια σίγουρος ότι θα τού κερδίσει, βάλω άξονια χιλίες λίρες !..

— "Οι ράτι !... "Οι ράτι, Μούφου ! "Έκαμε χαρομενος ο Χόλμς. Θα καταθέσω τού μεριδίό μου σήμερα κ' όλας στην Τράπέζα της Άγγλίας, κ' έλπίζω πώς κ' εσεις θα γάνετε τού ίδιο. Λοιπόν... "Εξένοος που θα νικήση, θα κερδίση χιλίες λίρες και τή σαμπάνα.

— Σύμφωνοι ! είνε ο Μούφου.

Κι' οι δυό άστυνομικοί έσφιξαν τά χέρια τους, τράχημα που συνέβη ίσως για πρώτη φορά μεταξύ τους.

Και τώρα, κήρσοι, είνε ο Χόλμς, έπιθετώ να μου έπιτρέψετε να φάγω. Δέν θέλω ούτε λεπτό να γράσω... Μούφου, τού σείη μου ! Πηγαίνω να βρώ τή ίχνη τού Τζάκ τού Άντεροβγάλτη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

"Ο νεκρός της φθίας άουδού Άλιαν Μπέλλ δεν είχε μεταφερθή άκόμη στο νεκροτομείο. "Από σθεασμό στην προσωπικότητά της είχαν έπιτρέψει οι ιατροδικαστικοί να τόν μεταφέρουν στο μέγαρό της, όπου τόν είχαν τοποθετήση οι συγγενείς της πάνω σ' ένα κρεβάτι στολισμένο με λουλούδια. Πάνω άπ' τού κρεβάτι της άουδού είχαν άνάμει δυό μεγάλες λαμπάδες, άνάμει στις όποιες έσπρηχε ένας Έστανουσιώτης.

"Ο νεκρός της Άλιαν Μπέλλ παρουσιάζε ένα έξαιρετικά θλιβερό θέμα. Τό άταίσινο χέρι τού δολοφόρου είχε καταστρέψει τού πού ύπερροχο λουλούδι της νεότητος, άπάνω στην άνθησί του.

"Ενας νέος άντρας και μιά νεαρή γυναίκα στεκόντοσαν δεξιοι και κουβεντιάσανε με χαμηλή φωνή, μπροστά στο νεκρικό κρεβάτι. "Ο νέος ήταν ξανθός κ' άδύνατος, κ' άπ' τού όμορό πρόσωπό του έμάντευε κανείς εϊκόλα τις άσπειρες και τις καταχρήσεις που είχε κάνει. "Η σνομιλήτριά του, μιά συμπαθητική κοπέλλα, περίπου είκοσι τριών χρόνων, καταγότανε άπό μιά πολύ καλή οικογένεια—δνομαζόταν "Αριέττα Μπλούν — κ' ήταν ή έμισση κ' άγατημένη καμαριέρα της Άλιαν Μπέλλ.

—Τι τροικερό τέλος ! είνε ο νέος, αναπνεύοντας βαθεία. Με τυραννεί άκόμη τού φοριχτό εκείνο άσθημα που δοκίμασα όταν μου άναγγείλανε τή μαύρη συμφορά που μās βρήκε. Τούαθα τή στιγμή που έτοιμαζόμνομα να προγευματίσω στη λέσχη. "Αι' σεις ρίχτημα μέσα σ' ένα άμάξι για νέρθο έδω. Δυστυχισμένη μου άδελφούλα ! Πούδ'ού τούλπιζε πώς θα σε περίμενε ένα τέτοιο τέλος !..

"Η μίς "Αριέττα άφησε άξαφνα μιά σπαραχτική κραυγή, κ' ύστερα είνε κλάγοντας με λυγμούς :

— "Αχ ! "Αν ήμουν μαζί της δεν θα συνέβαινε ή φοβερή αούτη συμφορά. Και σκουπίζοντας τα χονδρά δάχτυλά της συνέχισε : Μιά ήταν άπόλυτη ανάγκη να πάω κάπου... Της ζήτημα μιά ώρα άδεια, κ' όπως ήταν καλή πάντα, μούδωσε την άδεια άμέσως. "Αχ ! "Ας ήσανε μού τα χέρια !..

—Πώς ξέφει άν ή παρουσία σας θα ήταν ίκανή να έμποδίση τού στυγερό έγκλημα κ' αν, αντίθετα μάλλιστα, δεν έφισκες και σ' την ίδια τύχη με την δυστυχισμένη την άδελφή μου, άπό τα χέρια τού δολοφόνου, που τόν δνομαζούν Τζάκ τόν Άντεροβγάλτη ; είνε ο νέος.

"Η μίς "Αριέττα, άκούγοντας τά λόγια αούτ'ο τού άδελφού της κυρίας της, έφοκίασε, ένώ εκείνος έξακολούθησε, αλλάζοντας τόνο :

("Ακολουθεί)

